

SEMĂNĂTORUL

ORGAN ÎNVĂȚĂTORESC DIN CALIACRA

Director I. Nedelcu

Apare sub conducerea
unui comitet

Redacția și Administrația
Școala primară Nr. 3—Bazargic

ABONAMENTUL
80 lei anual

Revistă sau ziar?

de Eug. Răducu

Concepțiile diferă dela un om la altul și dela epocă la epocă.

Aceeași concepție de gândire poate fi purtată și de o serie de oameni și de o vreme mai lungă. De toți, de tot felul și... de pretutindeni.

Dacă istoria se repetă în evenimente, ea se repetă și în unele concepții.

La asociația corpului învățătoresc din Caliacra, dela început s'a pus o întrebare: „Trebuie să avem un organ de publicitate?”

În unanimitate s'a răspuns cu un „da” apăsător, care se va repeta mereu cât va fi organizarea învățătorescă.

Să avem revistă sau ziar? La aceasta nu s'a răspuns niciodată unanim în jud. Caliacra.

Părerile au fost împărțite și Asociația a avut când revistă, când ziar, după cum a fost părerea președintelui.

Eu, personal, am fost pentru revistă în corpul învățătoresc, atunci când frăgezimea anilor mei nu fusese pusă la destulă încercare în practica lumescă a vieții. Atunci, când visător mă ridicam pe culmile unei gândiri de fantasm, disprețuiam vremea, și viața și toată natura, când nu-și păstrau podoaba dalbă a plăsmurilor mele!

Ștăteam ca un uriaș, pe o stâncă de munte, gata a sfărâma orice obstacol și amenințam natura și vremea și viața! Nimic imposibil.

Atunci vrem o carte cu slove de aur, cu vorbe senine din cuget adânc.... ca să rămână o veșnicie în lume, ca o carte aleasă, pe care învățătorimea s'o lase moștenire, ca p'un mormânt de faraon!

Am purtat mereu aceste gânduri — mă rălăceam odată în ele — le port că-mi plac și astăzi, mă las adesea pradă lor până ce realitatea mă zgudue

și-mi spune: Visează că-i frumos, dar trebuie să deschizi ochii, căci viața te cheamă!...

Abia așa, sguduit de viață, de reversul viselor mele, mă cobor și azi în acțiunile care cuprind lumea și văd cu ochii convingătorilor măle, că nu vremea-i sub om, „ci bietul om sub vreme!”.

Cu această convingerea privesc și înapoi și văd că tot așa a fost mereu, că oamenii sunt sub vremuri!

Cu gândul la o carte de aur, eu toată viața am scris la ziar. În zorii unei democrații românești — din vremea lui Spiru Haret — tot un ziar frământa în vreme un aluat democratic — de sănătate robustă, — ziarul „Liga deșteptarea”!

Ziarul frământa și va frământa mulțimile.

Revista a frământat ideile și concepțiile de autoritate științifică.

Noi, învățătorii din Caliacra, dintr'un județ cu atâta ogor înțelenit, unde svăcnim în jugul nemilos al grezelor poveri, ce putem frământa mai cu folos?

O glie înțelenită sau o idee în vid!...

Noi suntem lucrători în școală — la glie țelinoasă — unde ne cuprind alăteia nevoi și lipsuri pe care nimeni nu le vede.

Vom scrie la ziar, să ne formăm la muncă, să ne legăm în gânduri, în doruri, în nevoi... și vom svârta aicea, în coloane deschise, tot greul poverilor noastre... și dorul... și ideea!

Revistele sunt acolo, unde stau concepțiile de autoritate și mănunchiul de oameni roștiți să dea acestei lumi din țara noastră, știința de savant, în care au fost pregătiți!

Modești, ca învățători, rămânem la ziar — la Semănătorul nostru — cu care am luptat, ne-am identificat și am înfruntat alăteia vijelii!

MAI MULTA MODESTIE

Trei învățători pedepsiți pentru motivul că nu s'au ținut de școală, scriu într'o fișuică și mă înjură mereu.

Sunt învățător în al 21-lea an de serviciu și numai pe aceste meleaguri, și a fost vremea când ziua făceam școală, iar noaptea cu arma în mână dam concursul autorităților pentru apărarea situației noastre de stat.

Postul pe care l-am luat în primire îmi incubă a releva meritele oamenilor muncitori și a pedepsi lenea, trândăvia și nepăsarea de școală.

Tot ce am făcut, e pentru ridicarea prestigiului învățătoresc și a demnității noastre culturale.

Avem în fruntea școlii un erou, care luptă pentru drepturile noastre și promovarea culturii și cari drepturi ni le-a dat chiar când alții dau din umeri și ne trimeteau la tutun. În aceeași măsură ne cere însă un lucru: datoria.

Eu, în calitatea mea nu cer decât datoria și dacă s'au dat oarecari pedepse, nu s'au dat decât pentru îndreptare, iar nu pentru insistare în rău și svârcolire anarhică.

Aceștia, doi din ei, deabea și-au luat definitivatul și se consideră savanți. Nu mai vorbesc de savantul dela Ionușciular, care vrea să spună că-i cel puțin scriitor din galeria celor consacrați. Nu-l cunosc bine, dar după cele arătate de membrii cercului cultural de acolo, nu-l văd în culori frumoase. Învățătorul pentru a fi ceva în județ, trebuie a fi bun muncitor în școală, spre a fi apreciat de săteni și de cercul restrâns învățătoresc, de care eu țin socoteală în inspecțiile pe care le fac. O fi deștept!

Dar această calitate impune mai multă loalitate și tot atâta modestie. Și pedesupra lor, corectitudinea la lucru și măsura în manifestările publice, sunt apajul superiorității.

Înainte de a fi în fruntea școlii din județul Caliacra, eu am fost învățător la o școală și membru într'un corp intelectual. În situația aceasta a tuturor — implicat a bârfitorilor mei — eu am avut aprecierea colegilor din tot județul, care mereu m'au ales în organizațiile noastre de corp.

Și când a fost vorba de a trimite un reprezentant învățătoresc pentru apărarea drepturilor școlii în consiliul capitalei de județ, colegii m'au desemnat în unanimitate. Peste tot am fost cu aceeași bravură de învățător coleg!

Cei trei bârfitori, dacă au pășit o treaptă, nu s'au ridicat în colegialitate și însemnătate, ci au căutat să defaimă și să răzvrătească. Dărâmand pe alții, nu veți rămâne. O clipă este fericirea celor ce se înalță fără aripi.

Din locul pe care vremelnice l-au ocupat atâția alții, vă rog să aflați că înălțarea nu vine dela calomnie și scandal. Ea vine dela munca de carieră depusă în toate manifestările culturale. Munca te valorifică la examene și te ridică în situații.

Cei ce fugiți de muncă nu veți vedea gradul l-i pe bază de examen, căci învățământul cere înfăptuire și oameni de caracter; iar vremea celor netrebniți — de tristă amintire — a fost odată în viața țării și desmățul a fost o experiență pentru totdeauna.

Un alt învățător arată că nu mi-a dat condica de prezență și

Semănătorul... la vorbă

(Poftit de Em. Papazisu)

Îmi reamintesc, Domnule Scriitor, cu multă mândrie despre tot trecutul meu.

De plămada ființei mele eu nu știu, căci nici nu cred ca să fie cineva care să știe despre sine înainte de a exista. Trebuie ca cineva să plutească mai mult în lumea de vise, să se fi spiritualizat până la evaporare din lumea noastră, ca să poată privi în transcendent, unde să se vadă și pe sine, în atomi și molecule, cum se adună într'o ființă reală.

Am aflat că despre plămădirea

mea vorbesc azi toți cei ce n'au putut să mă aibă copil, avânturat, la discreția lor.

Și mult îmi vine greu și ce revolta mă cuprinde de perfidia unor preținși învățători, cari strâng la sân și-și dau toată taina unui nemernic bălbăit, care își înjură frații și-și adună părinții din strânsura epavelor sociale!

Mă mângâiu, Domnule Scriitor, că eu sunt copilul legitim al bunilor învățători și-ți resping ocară și hula care le strecuri în vorbele ce mi le-ai scris alătura de alți

nemernici!

Nu sunt botezat de câțiva „preținși învățători” și te rog frumos să nu insinuezi asupra paternității mele.

Nu fi tot de atâta rea credință, ca și în scrisese despre un învățător senator, care oricâte denigrări ar suferi, rămâne primul parlamentar din corpul învățătoresc, ales în județul Caliacra,

Nu fi de aceeași credință cu care ai răspuns în publicul din Cadrilater prin coloanele dragi domniei tale, acea reclamă dela Parchet — perfidă și fără noimă — care a scotorit chestiunile învățătoresci din Caliacra depe vremea când erai un biet suppl-

nitur la Beibunar!

Ca să incheiu vorba, îți reamintesc o chestiune care te caracterizează frumos.

În trecutul meu, de care pomenești, am primit anonim, sub formă de scrisoare, în care se bârfaiau toți câți și-au depus un strop de sudoare la construirea învățământului românesc din Dobrogea Nouă. Nu erau cruțați nici domni Stroescu și Voinescu pe cari ia-ți adulat cât timp v'au controlat ca inspectori!

De această scrisoare anonimă nu știu decât eu, Semănătorul, care am respins o din coloanele mele!

Ei, bine, Domnule Scriitor,

inspecție și mi-a spus el grozavul că nu mi le dă.

Imi vine să râd și în același timp să compălimesc învățământul din acel sat, unde învăț. mînt.

Unde sunt caracterele? Cum formăm generația care ni-i încredințată, când însuși învățătorul mînt? Nu-i spun numele, dar de vrei să afluți mai multe, întrebați colegii din cercul cultural Carasular și vă va da lămuririle necesare. Pe la un așa învățător, frați și colegi, am fost de două ori și nu l-am găsit; dar n'am găsit nici registrul de prezență și nici de inspecție și cred că nu le are.

Pedeapsa pe care a primit-o până acum e mică în comparație cu ce merită. Eu îl sfătuiesc să se țină de școală și să lase minciunile că o să devină minciunică. Celuilalt nu-i mai pronunț n'umele fiindcă -i ciuca tuturor răutăților: împușcă viței, porci, se bate cu oamenii, judecăți, bețele, etc...

Ceia ce e rău, e că se întitulează învățătorii și vor să producă anarhie în învățământ.

Stilul în care se scrie e ca la ușa cortului și gurile lor sunt pline de bale și venin.

Am cei 7 ani de acasă și nu mă cobor în mocirla în cari s'au coborît ei.

De vrea să continue, s'o facă; dar să se știe, că nu voiu abdica dela datorie, relevând pe oamenii muncitorii și voiu lua toate măsurile contra acelora, cari se consideră învățători numai spre a coborî demnitatea noastră, lipsind cu săptămânile dela școală.

Mă adresez mulțimei, oamenilor conștiinței, ca acolo unde văd asemenea elemente să le impună să se apuce de treabă; de nu să se ferească de ei ca de niște răutăți.

Iar cei cari scriți prin ziare, nu dați drumul cuvintele fără sens, chiar dacă scriți la ziare politice fiindcă sunteți învățători și lumea vă judecă după lozinca veche: „Stilul e omul“.

I. Nedelcu

—Colegii învățători, cari au locuiri de școli în construcție sunt rugați a administra gospodărește materialele luate dela O. N. A. C. După semnătura dată O. N. A. C. ului de cantitatea primită, trebuie să le depoziteze în locuri uscate, făcând proces de recepția materialului, semnat de tot comitetul de construcție.

In primăvară, după acest proces, trebuie să predea echipelor de lucrători pentru întreținere.

Domnia-ta, — și cu alți cavaleri — ați făcut caz la o adunare învățătorească de nepublicarea acelor scrise anonim, deși ca scriitor știați că articolele pentru redacția unui ziar nu pot rămâne anonime și pentru redacție!

De unde ai știut de acele scrise anonim ce au rămas așa din lașitate?

In afară de aceasta — și mai ales după aceasta — alte legături n'am mai avut cu Domnia-ta, Domnule Scriitor!

Mă bucur că abia acum, de dragul coloanelor unde scrii, stai de vorba cu mine și semnezi ca valerește, Em. Papazisu.

Nu semeni însă mult cu Em.

Cu privire la sporul eteroglot

Colegul nostru, D-l Eugen Răducu, senator, a adresat în senatul țării, D-lui Ministru al școlilor, următoarea comunicare publicată în Monitorul Oficial Nr. 16 în ședința senatului din ziua de 18 Decembrie 1934.

Dăm după Monitorul Oficial: D-l Leonte Moldovan, președinte: D-lor senatori declar incidentul închis.

Trecem la comunicări.

D-l senator Răducu are cuvântul pentru a adresa o comunicare D-lui Ministru al Instrucțiunii.

D-l Eugen Răducu: D-le președinte, d-lor senatori, prezența mea la această tribună, astăzi, va rămâne O MULȚUMIRE SAU UN PROTEST, după cum va fi răspunsul d-lui Ministru al Instrucțiunii Publice, la comunicarea ce-i voiu adresa:

Legea învățământului primar din 1924, a creat o zonă eteroglotă, unde învățătoria primea între alte aventaje, și un spor de 50 la sută asupra salariului de bază—spor înfîm de câteva sute lei—care s'a plătit până în luna Noembrie acest an.

Legea modificată în sesiunea trecută a prevăzut ca sporul de 50 la sută să se dea la salariul primitor în mână, și însurează pentru fiecare o sumă mai apreciabilă.

Dar, din două sporuri—unul primit efectiv, iar altul legiuit—nu s'a trecut în statul depe luna Noembrie a. c., niciunul: nici cel înfîm din legea veche, pentru care sunt dispoziții bugetare, nici cel nou din legea, după care învățătoria se achită de îndatoririle funcționale.

Din două sporuri nu va primi, așa dar, niciunul.

Personalul ministerului justifică, că chestiunea sporului învățătorilor din regiunea eteroglotă e la Contenciosul de avocați și se așteaptă avizul.

Învățătoria din ținuturile eteroglotte nu așteaptă în luna Decembrie, tocmai, un aviz de contencios. Ea așteaptă sporul legal, plătit efectiv, căci ne aflăm în prag de iarnă și în preziua marilor sărbători.

Rog pe D-l ministru al instrucțiunii publice să transforme buna sa voință pentru învățătoria în obligația efectivă de a se plăti învățătorilor din zona

eteroglotă unul din cele două sporuri și să nu-i lase în lipsă, tocmai când nădejtile sunt mai îndreptățite.

Răspunsul este așteptat de învățătorii din douăzeci de județe.

D-l Leonte moldovan, președinte: Se va comunica d-lui Ministru al Instrucțiunii Publice.

D-l Ilie Petrulea: Mă asociez și eu la comunicarea d-lui senator Răducu.

D-l Leonte Moldovan, președinte: La comunicări nu se pot face asocieri.

Dacă doriți, faceți și dv. o comunicare asemănătoare.

Am întrebat pe d-l Răducu, care este rezultatul comunicării sale.

D-sa ne-a răspuns: „Am cuvinte să cred că până la Aprilie 1935, vom primi sporul la salariul de bază, pe care l-am primit mereu până la 1 Noembrie 1934“. Contenciosul Ministerului s'a pronunțat în acest sens.

Până la Aprilie, învățătorii din județele, Caliacra și Durostor trebuie să se miște prin asociațiile lor și prin autoritățile oficiale respective, spre a pregăti atmosfera necesară, ca la votarea noului Buget, pe 1935—36, să ni se treacă sporul din legea nouă—la salariul primitor—care însurează mii de lei, pentru fiecare învățător

Eu voiu activa în acest sens în dublă calitate: aceea de președinte de asociație cât și de învățător parlamentar.

LEGEA NOASTRA

de E. Răducu

Legile sunt prescripțiuni posibile, de viață organizată.

Împlinirea lor e o poruncă de conștiință, sau o supunere către suprem.

Legile trebuie să se împlinească de jos în sus, fără murmur și fără șovăeli. Trebuie aplicate de sus în jos fără ezitare.

Altfel, se pierde din uz acel dicton sanătos, „unde-i lege, nu-i tocmeală“ și destrămarea urmează.

In legea învățământului primar, sunt dispozițiuni care depășesc posibilitățile reale:

1) Obligativitatea în caz de pauperitate temporală (recolta bătăuă de grindină, casă arsă, moartea vitelor de muncă, etc.)

2) Exigențele de frecvență, ca-

fore și comparații... căci le citesc învățători nepretinși — cari sunt deprinși în școala normală să înțeleagă: Cei „cer senin și curat“, „că pe cer strălucește și soare și stele“, „că e vreme senină și curată“ și poate fi „vreme senină dar mai puțin curată“ măcar... în corpul nostru învățătorească!

Și nu-i va fi teamă că învățătorii îi vor atribui greșelile țipărului din Bazargic, oricât... ar cultiva năzuința unui scriitor... de caracter!

Scriitor... care în propriul său articol de critică a formei scrie: „scurgere de cimentă greu“, „n'a binemeritat“, „nici ei nu-i prea

AGRAMAȚI?

De satul Ionușciular n'am auzit nimic până acum. Nici de rău... nici de bine...!

Il avem în avem în memorie, noi, cei din județul Caliacra, că e un sătisor din Cadrilater, care face parte din comuna Preselenți.

Din acest sat spre noi n'a străbătut până azi nici un ecou. Nici că ar fi izbucnit acolo vreun vulcan, nici vreun torent de cultură, care să-l lase celebru în vreun atlas geografic sau în vreo istorie socială!

De acum înainte, însă, satul aceasta „Ionușciular“ are perspectivă de celebritate. A avut norocul să descindă într'insul un domn învățător Al. C. Aldea.

Cum, n'ați auzit nimeni de D-l Al. C. Aldea din Ionușciular, jud. Caliacra?

E învățător de gest și mai ales... publicist!

Ia, băgați de seamă. Din satul Ionușciular, depe calea de învățător, D-l Al. C. Aldea se ridică cu tot talentul său și strigă indignat, ca pe un fund de vale: „Trăiască agramații!“

Strigă în satul Ionușciular și trimite — scris — toată indignarea sa către cel mai potrivit ziar al epocii moderne „Frontiera“.

Și nu numai atât... Atacă D-l Aldea și o problemă de organizare școlară și găsește abia azi... că sunt numiți subrevizori și revizori, săraci cu duhul, cari nu cunosc măcar ortografia...!

O patrie și neam divin! Indreaptă-ți privirile spre steaua care a răsărit în satul Ionușciular și înfășură în giulgiu curat

re se resfrâng nedrept asupra învățătorilor.

3) Asprimea condițiilor de admitere la examene, pe grade, a învățătorilor.

4) Înăurirea calificativele dela inspecții asupra dreptului de tranșferare.

5) Zona eteroglotă prea extinsă.

Apoi, sunt probleme nevidate:

1) Direcțiile de școală.

2) Recrutarea pers. de control.

3) Comitetele școlare.

Cele cinci dispozițiuni trebuie discutate, îmbunătățite sau modificate.

Problemele nevidate trebuie dezbătute și legiferate la stările actuale.

Până atunci ne supunem către suprem.

In urmă, dorim ca legea să devie o poruncă de conștiință.

pricepe limba“, etc.; „pe câte patru paginile“, „primimul articol“, „schimonozeească“, „o aia viețuirea autorului“, „nu ne putem obține“, „sanctiunile pe cari le merită“, „luați seama la abuzie“, „antifudinei...o apasa“, „Sămăntorul“, etc, etc, etc.

Și totuși, Domnule Scriitor, te ertăm...nu pentru greșelile care nu sunt ale Domniei tale; dar...pentru buna credință și cavalerismul Domniei tale, cari nu ne vor face rău niciodată...nici Semănătorului, nici...învățătorilor!

Adio!

Papazisu, care a reclamat la Parchet ce nu trebuia; care, a tras cam laș mâșamaia peste anii gestionari dela Asociația învățătorilor, când președintele I. Georgescu a fost arbitru, care după constatările făcute a venit în plină adunare învățătorească și a spus: „N'am bannit niciodată să aflu atâtea nereguli la Asociația noastră!“ (pe 1931—1932 și 1933).

Semeni însă, ca un frate, cu alt cavaler, care se zice a trădat print'o scrisoare către șeful politic tocmai pe directorul coloanelor în care scriu astăzi!

Și acum... încheerea.

Romantical nostru — incorigibil — va scrie mereu, cu meta-

LA O RASCRUCE

această creatură nouă! Aldea C. Alexandru — învățătorul definitiv — luminează și încălzește opinia publică din Cadrilater, că revizorii școlari sunt niște agramași!

Toți revizorii din România sunt învățători de gradul I; cei de control sunt de gr. I și II, cu câte două examene în plus față de Al. C. Aldea, cel fără prihană, dar numai cu un singur examen de... Bazargic!

Deaceia inv. Aldea — numai cu acest singur examen — a ajuns a crede într-o fatalitate detestabilă și în fața realității — cu grad definitiv și un singur examen — își pleacă capul strigând: „Trăiască agramași!“

Într-o vreme, în Caliacra, erau revizori fără gradul I și fără examene, din specia Aldea, cari se ridicau să controleze pe cei superiori în grad și cu examen! De atunci trăește în mentalitatea unora — cu cercurile de studii programate pentru învățământ — că trebuiesc răsturnări făcute și să se organizeze răsvrătiri cu strigăte: „Trăiască agramași!“

Peste 10-15 ani, infantele din Ionușciular va lua încă două examene și va deveni în gradul I, al revizorilor școlari. Dacă va lua și examenul de modestie învățătorească.... abia atunci — după 10—15 ani — va fi în situație temeinică de a scrie, care's agramași și care sunt... gramași.

Până atunci, strigătul său de publicist rebegit e scos cam prea de timpuriu și răsună în gol.

Strigătul acesta de denigrare a autorității este venit la timp. **Va trezi vigilența ierarhică a statului care trebuia să cunoască și să înțeleagă că viața socială este frământată de 2 concepții: una de muncă și alta de sabotare.** Fiecare concepție și-a strâns oameni cari s'a seamănă. Cu unii se construiește în ordine, iar cu ceilalți se turbură și se anarhizează.

La Ionușciular este fermentul putregaiului care descompune.

Aflăm că energica comunicare făcută de președintele nostru în senatul țării, cu privire la sporul eteroglot de 50 la sută a avut un însemnat rezultat: „Contenciosul de avocați din Ministerul Instrucțiunii a avizat la plata sporului de 50 la sută asupra salariului de bază, până la 1 Martie, când se alcătuește noul buget pe 1935.“

Munca învățătorilor din jud. Caliacra a reintrat în ordinea de altă dată. „In oraș nu se mai vede forfota de mai înainte“ se exprima într-o zi un distins avocat, care poartă stîmă școlii noastre primare. Trimitem celor harnici admirația pe care o culegem dela alții!

Incă câteva puncte din învățământ vor fi tămate și vor înceta și plângerile și îndrănelile. Atunci va fi minte sănătoasă în corp sănătos!

La Arnăut Cuius e scandal. Să ce introneze legalitatea și să se sancționeze vinovatul. Urmărim aceasta.

Avântul de muncă a scăzut în învățământul primar din jud. Caliacra.

Acest fapt dureros se datorește în primul rând unei cauze generale: omenirea trăește într'un minus de muncă, simțitor, după război.

Sunt însă și cauze locale pe care le învederam dintr'o datorie de cronicari.

1) Situația materială — mizerabilă — pentru învățătorul nou.

2) Lipsa de criterii în selecționarea valorilor de conducere, care în ultimii 4—5 ani a dat învățământului nu ce a fost mai bun, ci tot ceea ce reprezintă tăgada furioasă a unor rezultate de viață națională.

3) Așezarea în fruntea învățământului primar, local, a elementelor fabricate de educația pripită și dezordonată a refugiului de război, sau surrogate improvizate, într'o mărime bruscă, a cadranelor de viață națională.

4) Lipsa de discernământ în aprecierea muncii. Cei din fruntea învățământului fiind de calitate submediocră, n'aveau autoritatea cerută unul organ de superioritate. În inspecțiile ce făceau se descoperă o deosebită predilecție pentru mediocritatea din care erau fauriți. Deaceia aprecierile lor erau un cazan cu borș, în care amestecau, ca bucațele, pe toți ca și pe oricare dintre învățători.

5) O răsturnare de valori a fost rezultatul slăbiciunilor, care conduceau învățământul.

6) Blazarea celor buni și îndrăzneala celor mediocri.

7) Vorba a ținut locul faptei și s'a creiat iluzia că vorba poate

scuza orice, iar muncă rămăsese pentru cei urgisiți.

8) Reducerea de salarii a învățătorilor la fiecare 3 luni și desconsiderarea aruncată asupra școlii, care intrase într'o desființare nemiloasă.

9) Somarea învățătorilor și desființarea obligativității, anihilase învățământul primar și supra-primar creindu-se o atmosferă de primitivism capricios.

10) Adăogați la acestea și rezistența mediului neprielnic învățământului românesc și vom încheia 10 cauze — care au fost 10 plăgi-abătute asupra învățământului din județul Caliacra.

Va conceda oricine, că oricât ar fi fost de sănătos organismul învățământului primar, cu aceste 10 răni, care au supurat dureros 4—5 ani, nu puteam fi azi decât la o debilitate excesivă, care necesită un regim riguros, cu multe haturi de chină, înghițite de fiecare și de tîi, până să ne redresăm la splendoarea de altădată.

La examenul de definitivat, înaintare, etc., ținute pe regiuni de inspectorate, în 4—5 ani după război, primii reușiți au fost mereu învățătorii din jud. Caliacra. Și erau examene de concurs, la care se cădea din pricina rigurosității cel puțin jumătate din cei prezentați.

Nadăduim, că sforțările tuturor vor vindeca complet acele răni și învățământul primar al județului Caliacra va fi iar ce a fost odată: *muncă și recompensă, virtute și model.*

Pe cuvânt ...

(schită din inspecție).

— Am cerut să văd recensământul școlii....

— Domnul director îl caută prin.. arhiva răvașită, prin t o a t e buzunarele, se întoarce spre mine cu mâna goală și cu aerul simulat de uituc, îmi spune: „Trebuie să fie la Tanăsoiu, d-le inspector!“

— Dar, cine-i D-l Tanăsoiu?

— E un coleg de-al nostru dela școală. Dănsul ține cursuri după amiază.

— Păi, ce face dănsul cu recensământul?

— A! Da, mi-am adus aminte. Este la dănsul! Da, da, exact: L-a luat ca să extragă listele de amenzi....

— Listele de amenzi se extrag depe cataloagele claselor; nu după recensământ.

— Tot aia-i!

— Ce spui?

— Zău, d-le inspector!

— În acest timp ușa cancelariei se deschide și prin ea își face apariția chiar d-l Tanăsoiu. Se recomandă: „Tanăsoiu, învățător înaintat“. D-l director se cam fâștăcește, dar... e hotărât să perziste.

De aceea, mă ia cu vorba și îmi pune întrebări de felul acestora: Demult lipsiți de acasă? A nins prin București? Domnul Ministru ce mai face? Aveți copii? Câți? Să vă trăiască! etc., etc. și face cu ochiul către ceilalți colegi strân-

și în cancelarie vrând să le spună: „Aveți încredere, că-l duc eu!“

— Lasă astea, d-le director. Să întrebăm pe d-l Tanăsoiu despre recensământ.

— A! Da! Ți-am dat D-tale recensământul, ca să extragi listele de amenzi....

— Nu-i la mine, dragă!

— Ei, nu-i! Se poate să nu fie?!

— Nu-i!

— Ptiu! (bătându-se cu palma pe frunte) Uite, domnule... Da uituc mai sunt! Ai dreptate, nu i la D-ta. Mi-am adus aminte. Recensământul l-am trimis la Revizorat... Puteți întreba când vă duceți pe acolo, d-le inspector.

— Ce spui?

— Zău, d-le inspector.

— N'ai copie depe el?

— ... N'am.

— Și foaia rezumativă!

— Și-aia! E tot acolo... la Revizorat.

— Păi, cum o să cunoaștem numărul copiilor recenzați: De la 5—7 ani; de la 7—12 ani; de la 12—16 ani și dela 16—18 ani? Sau, cum știm, câți copii sunt obligați să urmeze la cursurile școlii de copii mici, la cel elementar, la supra-primar, la cursurile școlii de adulți!

— Ii știu pe deasupra, D-le inspector. Ce-i mare lucru!!

— Ce spui?!

— Să mă, credeți, d-le inspector. Pe cuvântul meu de onoare. Vă rog să mă credeți că, sunt doară învățător! Eu nuspun minciuni și apoi.... am fost și eu cineva!

— A fost sub-revizor, d-le inspector! interveni grav d-l Tanăsoiu.

— Și Tanăsoiu a fost sub-revizor! complecă d-l director Crăciunescu.

— Da, d-le inspector! Amândoi au fost sub-revizori școlari! Întări ceilalți învățători, surprinși că pun la îndoială afirmația foștilor superiori și că nu cred „pe cuvânt“ pe d-l director.

N. Teodorescu

Inspector școlar al Cadrilaterului

Plânsul lui Barthou

De mult, de mulți ani, n'am mai fost atât de mișcat, atât de emoționat ca aseară, când singur, în liniștea nopții, citeam niște amintiri despre Louis Barthou, publicate de Ugo Ojetti în revista italiană „Pan“, și traduse într'o revistă franceză, Sunt amintiri din timpul războiului.

Iată pasajul care mi-a umplut ochii de lacrimi:

„Într'o seară la Beltuno — serie Ojetti — în sufrageria unui hotel din Alpi, observam la o masă vecină cu a noastră, un domn mai în vârstă, și lângă el o doamnă, care plângea. Ea plângea atât de tare, că sfârși prin a se scula în picioare și sprijinită de brațul tovarășului ei, părăsi camera într'un lung sughiț de plâns.“

Ni s'a spus că era mama unui ofițer grav rănit și într'o stare de desnadejde. Ea așteapta permisiunea dela autorități să meargă să-și vadă fiul într'un spital de pe front.

Barthou asculta atent informațiile ce-i dădău despre această femeie, încerca să schimbe vorba despre altceva, dar deodată începu el însuși să plângă. Își scoase ochelarii de pe nas și lacrimi îi curgeau dealungul obrazilor și în barbă.

Joseph Reinach, care ședea lângă mine, îmi spuse în șoaptă;

— **Se gândește la băiatul lui.** Dar Barthou auzi vorbele lui Reinach și rectifică, continuând să plângă:

— **La băiatul și la soția mea**

Scena aceasta, de care pomeneste Ojetti în amintirile sale, s'a petrecut în 1916 — în timpul războiului, când Barthou venise pe frontul italian împreună cu Barres și cu Reinagh (care scria zilnic câteun articol asupra luptelor sub pseudonimul Polybe).

Barthou nu mai era ministru. Pierduse pe unicul său fiu Max Barthou, angajat voluntar la etatea de 18 ani, și omorât de un obuz. Barthou nu vorbea — cum scrie Ojetti — niciodată de fiul său, dar în mijlocul conversațiilor celor mai senine sau vesele, avea brusce pauze de tăceri prelungite.

În acele tăceri, tot sufletu-i era de sigur absorbit de imaginea fiului și a soției, moartă apoi și ea de durere.

Doctorul Ygrec

După „Adevărul“ Nr. 15.640

Publicațiunile învățătoarești

În izolare și monotonia exasperantă a vieții de provincie, publicațiunile învățătoarești sunt—fără îndoială—printre puținele mijloace de exprimare obștească.

Conținutul lor de preocupări înalte și credințe curate ni le relevă ca pe singurele organe de luptă spirituală civilizată, puse în slujba unui scop sincer și desinteresat.

Și nu există—cred—nici un județ în țară, în care asociația învățătorilor să nu-și aibă ziarul său, revista proprie, hranite din punga lor săracă și întreținute cu entuziasmul lor neobosit.

Gestul lor singular, pe aceste vremuri cumplite, ia forma unei pilde de impresionată elocvență.

Înfașurarea tot mai curată și mai atrăgătoare a acestor publicațiuni, indică năzuința necurmată, de a li se da un vestmânt cât mai elegant și mai potrivit gândului frumos pe care îl îmbracă.

Importanța problemelor ridicate, tratarea lor totdeauna pătrunzătoare și competentă, oglindește capacitatea intelectuală și seriozitatea pregătirii elementului învățătoresc.

Limpezimea gândirii care impune, căldura simțirii care cucerește, inspirația frazei care aprinde, reabilitează reputațiunea unui corp ignorat de unii, atacat de alții, dar totdeauna capabil de mari și variate posibilități.

Inregistrând fidel, întreaga noastră frământare sufletească, preocupările noastre didactice, avântul și îngrijorarea noastră; ele contribuie într-o măsură însemnată la statornicirea unui drum mai drept și mai sigur, spre orizontul idealului nostru învățătoresc.

De pe amvonul lor, își găsesc răsuneț, făcându-se auzite glasurile și revendicările noastre și prin trâmbița lor se propagă marile noastre aspirații.

Purtate de ele, pornesc directivele sănatoase, menite să cimenteze cât mai trainic legăturile dintre noi și să împingă spre progres nava trudei noastre.

În paginile lor—când a fost cazul—s'a infierat prin cuvinte gre-

le și judecăți aspre, abuzul, minciuna și nedreptatea, atunci când amenințau să pericliteze ființa școlii și a slujitorilor ei.

Curentul stârnit de acțiunea lor, înlătură și armonizează pe îndelepte, tendințele turbulente și centrifugale, iar emblema drapelului lor, amintește oricărui luptător, că în beția luptei, sunt totuși praguri pe cari demnitatea de om și de învățător nu trebuie să le treacă.

Ele reprezintă—fiecare în celula districtuală unde militează—unități de luptă, bastioane de rezistență, fragmente din marele suflet colectiv, al corpului ce alcătuim.

Dacă aceste organe de publicitate și-au tăiat drum adânc, în conștiința învățătoarească de conștiinți, avem dovada vie, că fiecare reprezintă o formă necontestată și corespunde unei necesități puternice simțită.

Din cele relatate mai sus, se desprinde pentru noi, ca un corolar, imperioasa datorie, de a le susține prin toate mijloacele.

Și acest ajutor se cere realizat pe un plan dublu:

Pe planul material, neprecuțind sprijinul pecuniar, pentru a le asigura apariția regulată și îmbunătățirea tehnică.

Pe planul moral, prin răspândirea în sfere cât mai largi, a acestor publicațiuni și printr-o cât mai asiduă colaborare a tuturor învățătorilor cari au un cuvânt vrednic de spus, în vederea promovării intereselor noastre de corp și ale instituției pe care o servim.

În acțiunea de afirmare a destoiniciei învățătoarești, în ofensiva pentru cucerirea drepturilor noastre legitime, organele de presă, sunt auxiliarele cele mai indicate să colaboreze intens, spre a grăbi ceasul biruinței noastre definitive.

Când pe toate fronturile de luptă socială, presa ocupă locul celor dintâi rânduri, învățătorii ar săvârși cea mai mare imprudență, neglijând serviciul acestei arme de trecut.

Nic. Badea

INFORMAȚIUNI

—Știm că toată averea asociației învățătorilor din jud. Callacra o formează suma de 402.986 lei, fond lăsat în casa învățătorilor la sfârșitul gestiunii anulului 1931.

Această avere este revendicată, ca fiind chivernisită de comitetul asociației de sub președinția D-lui E. Răducu, actualul președinte al nostru.

Vrem să știm din încasările anului 1932 ce fond a rămas?

Dar din 1933 a mai rămas ceva?

Cei ce dețin gestiunile acestor ani, D-nii I. Georgescu și E. Papazisu sunt datorii a răspunde.

* * *

—S'a cerut mânuitorilor ges-

tionari ai fondurilor asociației să predea scriptele Comitetului asociației. S'a cerut și de comisiunea cenzorilor, răspunzătoare de controlul legal al aplicării statutelor; s'a cerut și de președintele asociației, D-l E. Răducu.

D-nii I. Georgescu și E. Papazisu, ca și când n'ar fi din învățământ, tac ca porceaua moartă în păpușoiu.

* * *

—D-l E. Răducu, președintele asociației, ne comunică că vechiul comitet nu l au predat scriptele asociației. Noi ne-am mirat și D-sa ne-a curmat mirarea spunându-ne: „Vom fi rugați încurând să primim”!

* * *

—Conform art. 41 din statut, al. ultim, anul bugetar al asociațiilor județene se încheie la 31 Decembrie al fiecărui an.

D-l Ilie Georgescu & C-ria a încheiat bilanțul anului 1933 tocmai la 10 Martie 1934. După care lege și după care statut?

Înțelegem încheierea bilanțului statutar, la 31 Decembrie, la care să adauge situația casei cu încasări și plăți până la curent. Ce rost are un bilanț la 10 Martie 1934?

D-lor au crezut că și anul financiar este o operație arbitrară cu care se poate juca comod.

S'au jucat cu anul financiar și se mai joacă cu scriptele pe care nu le predă. Din atâta joacă cine știe ce-o mai eși?

* * *

—Bănuelile colegilor, cu privire la scriptele asociației, care nu s'au depus nici până azi la conducerea asociației, sunt multe:

- 1) Nu sunt în regulă.
- 2) Nu sunt gata, închise.
- 3) Fiind o cerere la parchet cu privire la neregulile asociației, vechiul comitet n'are curajul să depună scriptele, ca să nu fie înhâțat de parchet.
- 4) Nu au fondurile la îndemână oamenilor împrumutați pe sub mână de prea cinstita conducere a căpitanului Georgescu & E. Papazisu.
- 5) Nu se îndură de mărirea pe care au trâmbițat-o până la parchet.
- 6) Nu-i lasă mafia.
- 7) Patronii comitetului I. Georgescu & Aheil Constantinescu îi amenință cu pedepse grele.
- 8) Se așteaptă inversarea rolurilor... pentru răsturnări. Paște murgule...!
- 9) Este fals bilanțul încheiat pe 1933. Toate caeste bănueli sunt îndreptățite la un loc și fiecare în parte, până la predarea arhivei. Atunci vă rămâne una: cea din urmă.

* * *

—Bonurile pentru restențele de pe 1932 se lucrează cu mare greutate, la Minister. S'au grămădit odată toate județele. Ale jud. Callacra se lucrează printre cele dintâi.

* * *

Toate necazurile și nedreptățile din corp și din învățământ să ne fie aduse la cunoștință. Le vom aprecia și le vom supune celor în drept întâi verbal, apoi în scris și dreptatea nu va întârzi.

* * *

Prelungirea socotelilor din bilanț la asociație până 10 Martie 1934 a fost făcută cu scop ca să se scoată ceva beneficiu. Demagogie scriptică și mai ales cifrică nu se înregistrase până acum. Au făcut anul de 14 luni și jumătate, ca să treacă la venituri cotizația de pe 14 luni și jumătate, căci cea de pe 12 luni n'ajungea să acopere risipa.

Au vrut să păcălească pe învățătorii la adunarea generală pe care o așteptau favorabilă arătându-le un beneficiu de 67.805 lei. S'au păcălit singuri! Cât de mult, vor vedea la predarea scriptelor!

* * *

În 3 ani, 1929—o contabilitate simplă—până la 1931 s'au strâns la asociație 392.986 plus 1.000. În 3 ani, 2 luni și 10 zile 1931 până la 1934 s'au strâns la asociație numai 72.504.

În 3 ani, din urmă nu s'au strâns nici cât într'un an din cei dintâi.

În care ani a fost jaf la asociația Inv. din jud. Callacra?

Numai orbii nu pun mâna pe ultimii 3 ani, când cifrele spun că cei 3 ani din urmă au fost mai mici decât 1 singur an din cei dintâi.

Care gestiuni au fost reclamate la parchet de Georgescu & Papazisu?

Toate gestiunile, afară de ultimii 3 ani de jaf.

Dacă ne gândim că numărul învățătorilor până la 1932 era de 200 și ceva în jud. Callacra, cari cotizau, iar în 1933-34 au ajuns 619 ne îngrozim de jaful dela asociație.

Când cotizau 200 s'au strâns 392000. Când cotizau 600 s'au strâns abia 70000. Unde-i rușinea?

* * *

—Din câte a transpirat, învățătorii dela B. C. D. încearcă o sabotare a activității asociației noastre. Întrebuințază toate manoperile ca să întârzie restituirea banilor asociației, necesari la începerea construcției căminului învățătoresc. Numai să poată.

Noi credem că vor fi și demascați și executați.

* * *

Tipografiile din Bazargic, având lucrători cari nu cunosc limba română, scot toate publicațiunile cu o mulțime de greșeli. Articolul D-lui E. Răducu „O mărturisire”, a apărut cu peste 30 de greșeli. Toate străduințele noastre de a corecta sunt zadarnice. Colegii învățători, care ne trimit articole pentru ziar, sunt rugați a trece cu vederea asemenea greșeli, căci sunt făcute fără intenție și numai din vina tiparului.

* * *

Ofițică din Bazargic atribuie greșelile de tipar autorilor, cari scriu articolele din ziare. Sunt de atâta rea credință că nu privesc spre articolele lor, cu tot atâtea greșeli.

Rușinea e o floare rară, iar cinismul crește singur, mai ales în grădina prostului.

* * *

Învățători se pretind toți, cari, au la baza culturii lor au o școală normală, cu educație și instrucție specială, anume dată celor ce apucă calea apostolatului învățătoresc.

Pretinși învățători, sunt cei ce au fost odată învățători și numai sunt astăzi și nici în viitor: demisionații, exculși, cei care ocupă alte funcțiuni, suplinitorii, etc.

Tot pretinși, sunt și cei cari profesază învățătoria, iar nu și-au asimilat caracterul de învățător: cei proveniți din suplinitorii, cei eu altă cultură decât școala, normală, etc. și pe cari normalității îi numesc cu un singur cuvânt: „surrogatele învățământului”.

Aceste două categorii sunt pretinși învățători.

* * *

Nu vom lăsa ca învățătorii să fie bărfiți de dușmanii școlii și învățământului românesc. Vom pune la punct orice chestiune și o vom dezbate public, mai ales cele cu privire la învățători.

Trebuiesc atitudini lumate, căci învățătorii nu pot rămâne atât de ortodoksi, ca să primească palme pe amândoi obraji dela orice scandalgiu.

* * *

Omul de cultură citește scrisorile, dând adevăratul înțeles chiar acolo unde n'ar reeși cel adevărat.

De „Citire pe baza asimilării” a auzit D-l E. Papazisu?

Măcar pe aceasta dacă ar posedea-o, n'ar mai atribui greșelile tipariturilor din Bazargic autorilor ce le semnează.